

[Chr. Madsen.]

forhøjelser, at skræmme befolkningen med de merudgifter, som hermed væltes over på produktionen, og med at dette kan give vanskeligheder for beskæftigelse og eksportmuligheder. Som jeg har skrevet i betænkningen til lovforslaget, er tillægspensionen et led i en overenskomst, nemlig den såkaldte helhedsløsning. Alle pengene, der indbetales, altså også arbejdsgiverbidraget, skal betragtes som et løntillæg, der over en fondsdannelse, en opsparingsordning, tilgår det private lånemarked.

Dette løntillægs størrelse kan vi først nu danne os en mening om. Man kan stille det spørgsmål: er de 5 kr. og 40 øre mere, end produktionen kan bære, eller kan der uden vanskeligheder ydes et større beløb? Forud for helhedsløsningen havde landets økonomer meget travlt med at fortælle offentligheden, hvad der var til rådighed som lønramme. Det er i høj grad bemærkelsesværdigt, at de samme nationaløkonomer efter at året 1963 blev betydelig bedre end skønnet, ikke har fortalt befolkningen, at der er muligheder for lønforhøjelser og sociale forbedringer i forhold til den økonomiske fremgang.

I redegørelsen fra Det økonomiske Råd af december 1962 skønnedes det, at det ville være vanskeligt at opretholde en stigning i industrieksporten på 300-500 mill. kr. i 1963. Efter tidsskriftet *Industrien* steg eksporten med 850 mill. kr. i 1963. For landbrugseksportens vedkommende regnede „de vise mænd“ ikke med nogen vækst i 1963; der blev alligevel en fremgang på 12 pct., og dagbladet *Aktuelt* for 13. februar mener, at 1963 blev det bedste år siden 1959.

På grundlag af disse meddelelser er der altså god grund til at skønne, om der er råd til en tillægspensionsordning, hvorefter arbejdsgiverne betaler hele bidraget til tillægspensionen og et højere bidrag som foreslået i vort forslag. Vi mener, at produktionsfremgangen giver gode muligheder herfor. Vi foreslår samtidig, at pensionskalaen forhøjes med 40 pct., således at den begynder med 840 kr. og stiger til 3.360 kr. efter 27 års anciennitet. Om 10 år, eller rettere sagt i 1973, skal der herefter udbetales 69 mill. kr. i tillægspension, efter at der hvert år er indbetalt 400 mill. kr. Det er jo en kolossal bunke penge, der skal op-

samles, og et forholdsvis lille beløb, der udbetales.

Om 10 år vil antagelig meget være ændret angående tillægspensionen. Jeg antager, at tillægspensionen plus folkepension til den tid er kommet op på en samlet pension, der kan sammenlignes med den svenske ordning, eller måske en højere pension. Regeringen har forpligtet sig til denne målsætning, og folketinget bør allerede nu bruge sin suverænitæt til at forbedre lovforslaget og gøre det mere velegnet for målsætningen.

En enkelt ting i den forbindelse er, at hvis arbejdsgiverne alene betaler bidraget, som vi foreslår, vil administrationen blive mere enkel, og det vil lette overgangen til den svenske ordning.

Det skal også nævnes her, at det bidrag på 7 kr. 50 øre — lad mig her indføje, at dette bidrag på 7 kr. 50 øre er fremkommet efter beregninger fra professor Sparre Andersen — som var forudsætningen for vort ændringsforslag, ikke andrager over 2 pct. af den samlede lønmasse, og som jeg har sagt nogle gange, betaler de svenske arbejdsgivere 7½ pct. til den svenske ATP-ordning. Svenske arbejdsgivere klarer sig trods dette ganske godt i den såkaldt frie konkurrence.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen har angrebet disse 7½ pct., og jeg må indrømme, at jeg har begået en fejl. I 1964 er det 7 pct., arbejdsgiverne skal af med, først i 1965 er det 7½ pct. I 1966 bliver det til 8 pct., i 1967 8½ pct. og 9 pct. i 1969.

Angående det af flertallet tiltrådte ændringsforslag vedrørende enkepension mener jeg, at dette forslag kun skal demonstrere, at folketinget tillader sig at ændre på arbejdsgivernes diktat. I realiteten bliver der først tale om enkepension efter dette forslag om 10 år. Vort underændringsforslag om enkepension tilsigter, at denne træder i kraft sammen med tillægspensionen, at den skal være en overbygning på den nugældende enkepensionslovgivning, og at man, hvis målsætningen skal være som i den svenske ordning, må give kommende enker ret til tillægspension samtidig med lovens gennemførelse, ikke om 10 år. Gennem vort forslag opnår vi en større stigningstakt i fondsmidlerne gennem højere arbejdsgiverbidrag. I 1968 vil de allerede være på 2 milliarder,